

Het gedicht van Susan

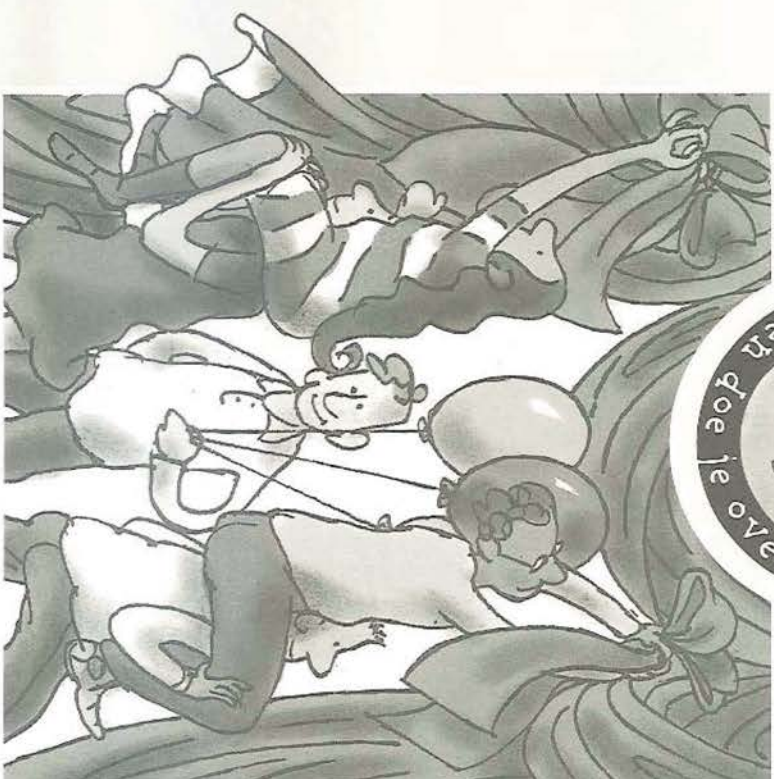
Vriendinnen

Als ik naar ons kijk
dan zijn wij niet hetzelfde.

Jouw ogen zijn bruin,
de mijne zijn blauw.
Mijn haren zijn blond
en zwart die van jou.

Als ik naar ons kijk
dan zijn wij niet hetzelfde,
maar toch zijn wij gelijk.

Daarom doen we alles samen:
lachen, huilen, vechten, spelen.
Want als je echte vrienden bent,
dan kun je alles delen.

Het schoolfeest

Leesboek 12

Tekeningen Sylvia Weve
Tekst Lieneke Dijkzeil

Mala's nieuwe kamer

Mala en Susan zijn op weg naar huis.
Ze wonen vlak bij elkaar.

Susan woont in de Rozenstraat.

Mala woont in de Bloemstraat.

Mala is blij met het nieuwe huis.

Vroeger deelde ze een slaapkamer met haar zusje.

Maar nu heeft ze een eigen kamerje.

'Is je kamer al behangen?' vraagt Susan.

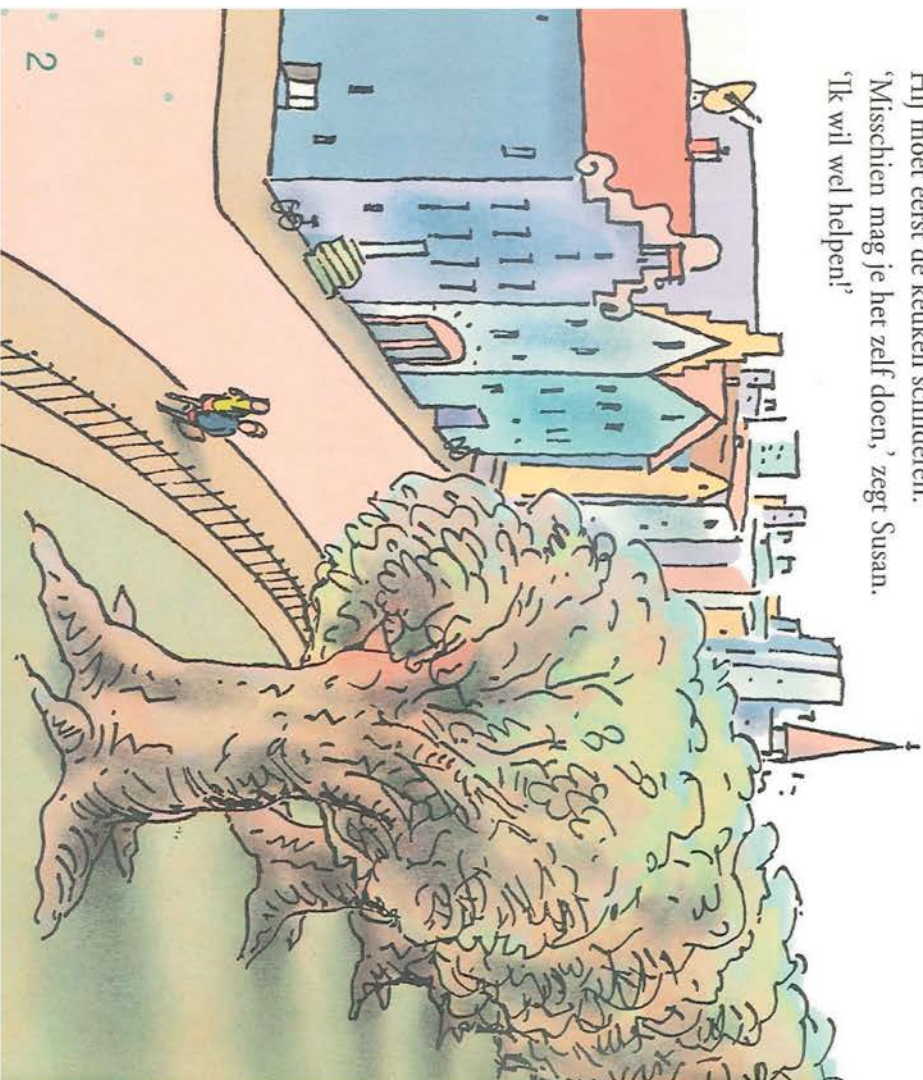
'Nee,' zegt Mala.

'Mijn vader heeft geen tijd.'

Hij moet eerst de keuken schilderen.'

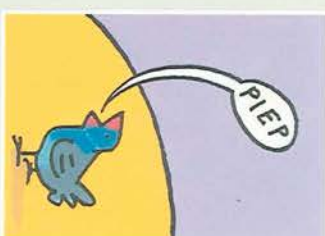
'Misschien mag je het zelf doen,' zegt Susan.

'Ik wil wel helpen!'

vuurrood
grasgroen
sneeuwwit

doodstil
keihard
piepklein
stokoud

natuurlijk
gevaarlijk
eindelijk
makkelijk

spelleje
manneje
bloemeje
bruggeje

kinderen
eieren
anderen
gisteren

cent
cirkel
cijfer

cola
cassette
club

Max
extra
taxi

Daar staat Mala.
In een cirkel van licht.
De muziek begint.
Mala danst.

Ze danst het leven in haar dorp.
De zon die opkomt.
De vrouwen bij het water.
Het gras dat beweegt in de wind.
Ze danst de hete middag.

De trom roffelt harder.
Mala's bloote voeten stampen op de vloer.
Ze danst het vuur!

Dan wordt het nacht.
De trom fluistert.
Het dorp slaapt...

In de zaal blijft het doodstil.
Dan begint iedereen hard te klappen.
Mala lacht.
Maar ze huilt ook een beetje.

'Kun jij behangen?' vraagt Mala verbaasd.
Susan knikt.

'Ja hoor.
Ik doe het samen met mijn moeder.
Mijn vader doet het niet graag.'

Mala lacht.

'Mijn vader ook niet.

Maar mijn moeder kan het niet.

Ga je mee naar mijn huis?

Dan vragen we het.'

Mala's ouders zijn in de keuken.

Haar moeder zet thee.

Haar vader staat op de trap.

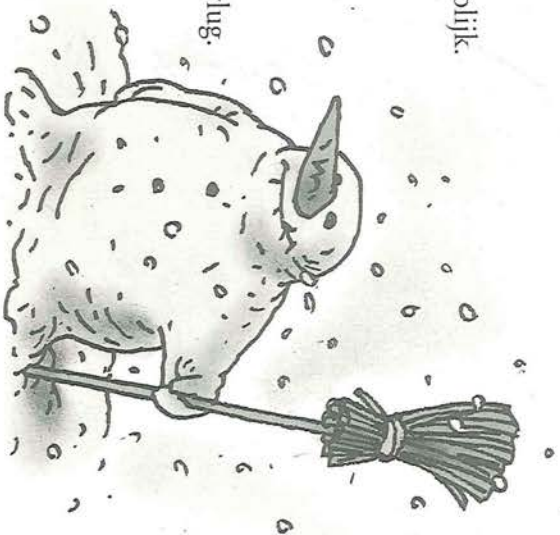
Hij verft het plafond wit.

Er zitten verfvlekken op zijn overal.

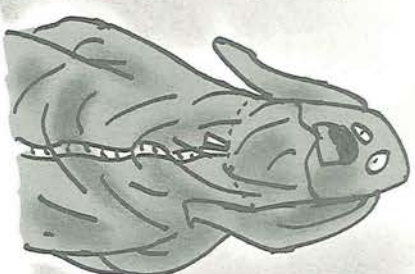
Zijn haar zit vol witte spatjes.

Susan lacht.
 'U lijkt wel een sneeuwpop!'
 'Maar ik smelt niet,' zegt Mala's vader vrolijk.
 'Papa,' zegt Mala.
 'Mag ik zelf mijn kamer behangen?'
 Susan wil graag helpen.
 Haar vader denkt even na.
 'Behangen is moeilijk,' zegt hij.
 'Ik heb het al vaker gedaan,' zegt Susan vlug.
 'Samen met mijn moeder.'
 En het is nog nooit mislukt.
 Mala's vader klimt van de trap.
 Hij geeft zijn vrouw een knipoogje.
 Maar hij zegt niets.

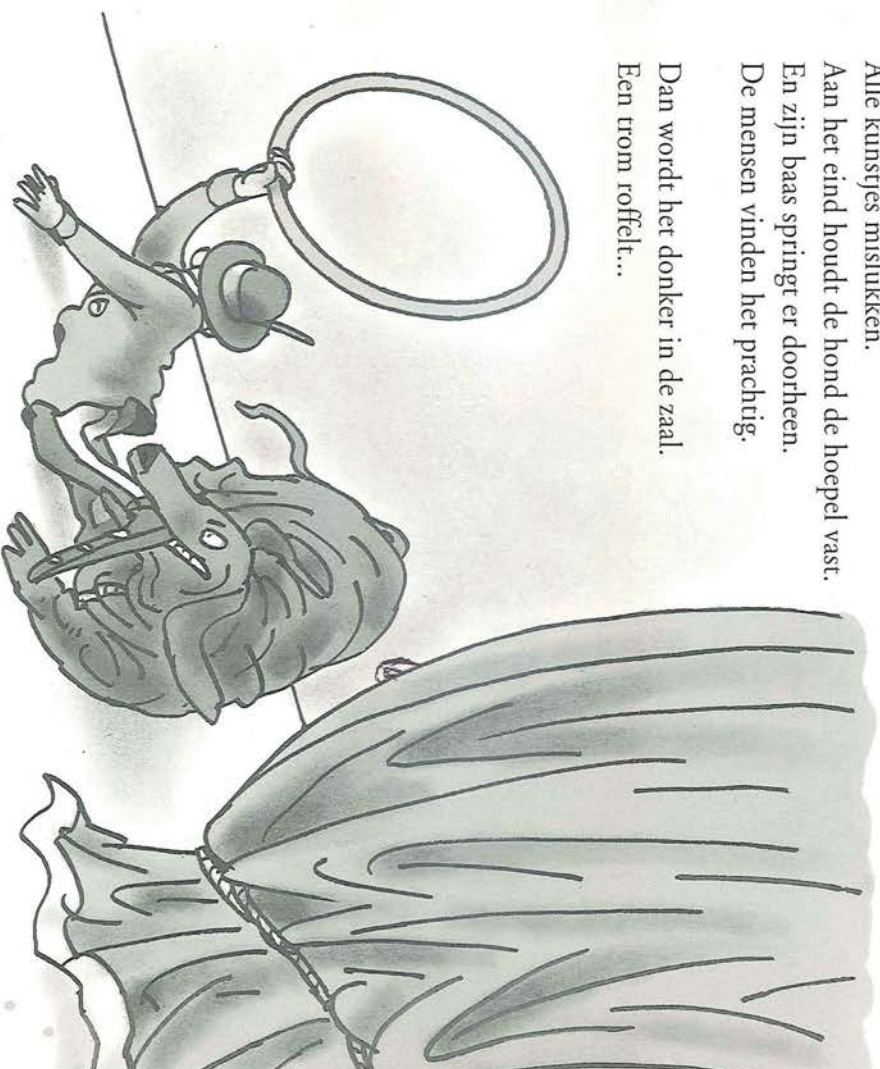
De hond lijkt niet erg op een hond.
 Hij heeft vreemde poten.
 Zijn staart hangt slap naar beneden.
 En op zijn buik zit een rits.

De hond moet kunstjes doen.
 'Kom Maxi' roept zijn baas.
 'Spring eens door de hoepel.'
 Maar Max schudt zijn kop.
 'Doe het zelf maar!'
 Hij bijt zijn baas in zijn been.

Alle kunstjes mislukken.
 Aan het eind houdt de hond de hoepel vast.
 En zijn baas springt er doorheen.
 De mensen vinden het prachtig.

Dan wordt het donker in de zaal.
 Een trom roffelt...

Na de pauze is Susan aan de beurt.
Ze zegt haar gedicht heel mooi op.
Niet te vlug en niet te langzaam.

Daarna komt Faisal.
Hij goochelt zakdoeken uit zijn neus.
En hij laat maar één keer een balletje vallen.
De mensen klappen hard voor hem.

Plotseling vliegen de deuren open.
Er komt een vreemd mannetje binnen.
Hij heeft een gek hoedje op.
Naast hem loopt een grote bruine hond.
Het mannetje struikelt over zijn schoenen.
'Wat ben jij dom!' roept de hond.
Maar zelf valt hij over een stoel...

Malā's moeder zet kopjes op tafel.
'Mala, pak jij de lepeltjes?'

Ze drinken hun thee.

'Mag het, pap?' vraagt Mala weer.

'Goed, vooruit dan,' zegt haar vader.

'Jullie mogen het proberen.

Ga maar naar de verfwinkel.

Vijf rollen is genoeg.'

'Je bent een schat!' roept Mala.

'Kom Susan!'

'Denk er aan!' roept haar vader hen na.

'Geen paars behang.

En ook niet met bloemetjes!'

'Mag het echt niet met bloemetjes?' vraagt Susan op straat.

'Natuurlijk wel,' lacht Mala.

'Hij maakt maar een grapje.'

In de winkel is het druk.

De verkoper loopt heen en weer.

Mala en Susan bekijken de rollen behang.

Susan houdt lachend een rol omhoog.

Er staan gele eendjes op.

'Deze, Mala!'

Mala steekt haar tong uit.

'Ik ben geen kleurrijc!'

Ze zoeken verder.

Mala kiest een rol behang uit het rek.

Roze met witte streepjes.

'Dit vind ik leuk.'

'En het is ook niet zo duur.'

Ze betalen bij de kassa.

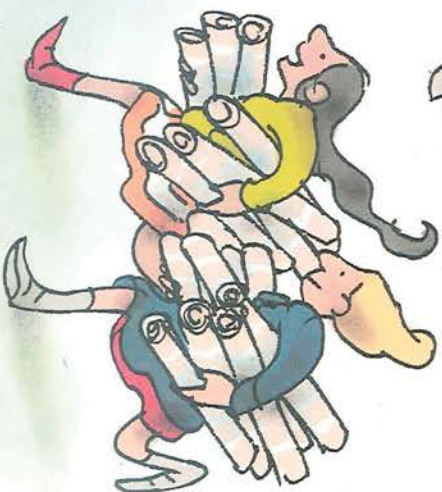
Daarna hollen ze naar huis.

'Mooi stevig behang,' zegt Mala's vader.

'Maar heb je geen plaksel gekocht?'

Susan en Mala kijken elkaar aan.

'Vergeten!' roepen ze allebei.

Eerst zingen een paar kinderen een lied.
Met muziek op een cassette.

Mala, Susan, Harrie, Faisal en Dennis zijn nog in hun klas.

Ze zijn druk bezig.

Harrie verft zijn neus en mond vuurrood.

Hij zet een gek hoedje op.

Dennis trekt een bruin wollig pak aan.

Faisal draagt een wijde zwarte jas.

Hij stopt ballen en zakdoeken in alle zakken.

Susan fluistert haar gedicht.

Mala borstelt haar lange zwarte haren.

Ze steekt er een rode bloem in.

Het schoolfeest

Eindelijk is het zover.
De dag van het schoolfeest.
De gymzaal zit helemaal vol.
Alle stoelen zijn bezet.
De gordijnen zijn dicht.
De lampen zijn aan.
Zo is het een echte feestzaal.

De directeur van de school komt binnen.
Iedereen klapt.
De directeur lacht.
'Dank u wel,' zegt hij.
'Maar u moet niet voor mij klappen.
Vandaag doen de leerlingen alles.
Ze hebben hard gewerkt.
Klapt u dus maar voor hen.
Ik wens u veel plezier!'

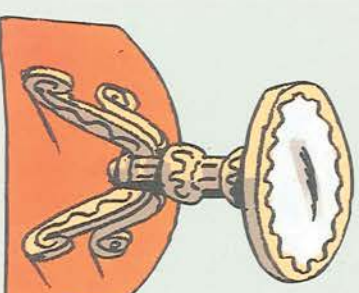
badkamer
woonkamer
slaapkamer

verkwast
verfwinkel
verfvlecken

Bloemstraat
Rozenstraat
Tulpenstraat

behangen
bekijken
betalen
beginnen
bedanken

verhuizen
verstoppert
verkoppen
vergeten
verliezen

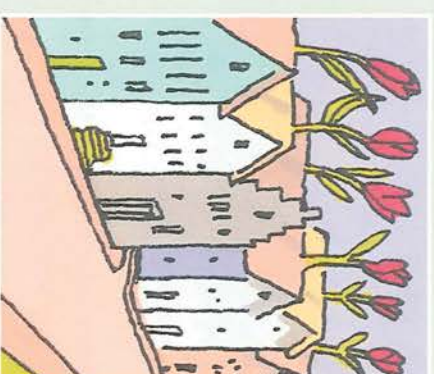
kamerijde
lepelijde
kleuterijde
tafelijde
vogelijde

voor
voorruit
voorkant

achter
achterruit
achterkant

over
overal
overkant

Een vieze sok

Mala en Susan staan in Mala's kamer.
'Hebben we nu alles?' vraagt Mala.

Susan telt op haar vingers.

'Een grote kwast, een schaar, een meetlat en een trap.
En een lange tafel.'

Mala's vader brengt de tafel naar boven.

'Doe je best!' zegt hij.

Hij gaat weer naar beneden.

'En nu?' vraagt Mala.

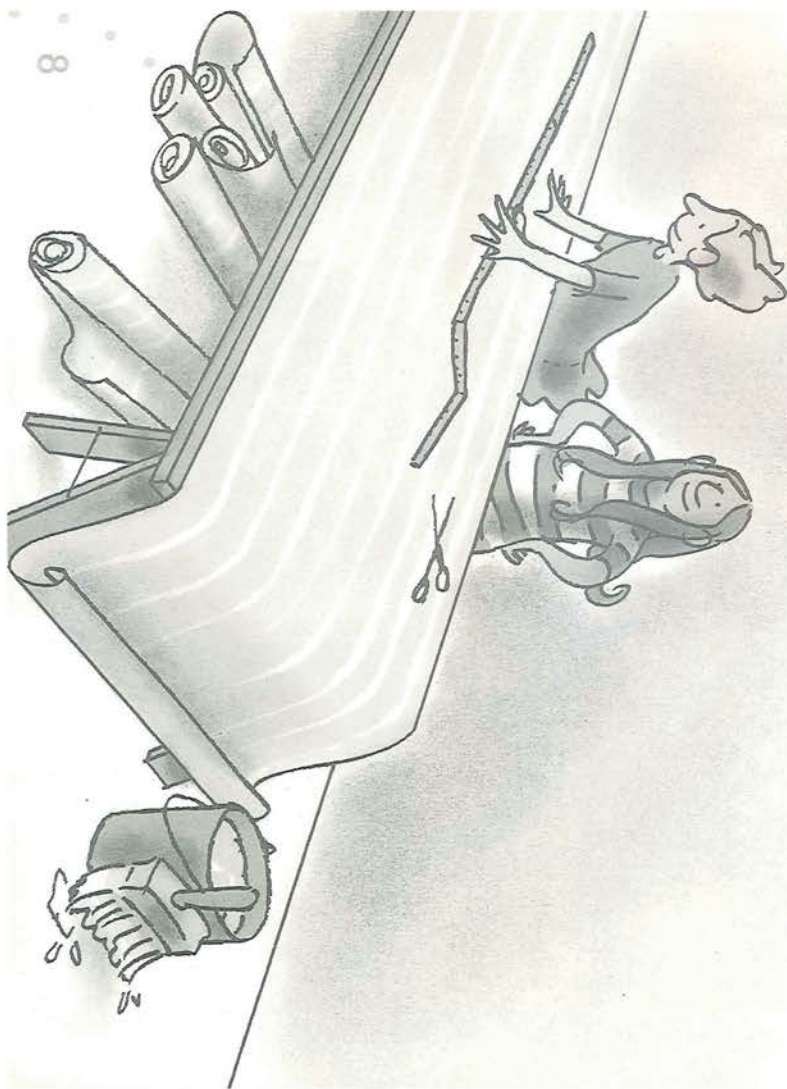
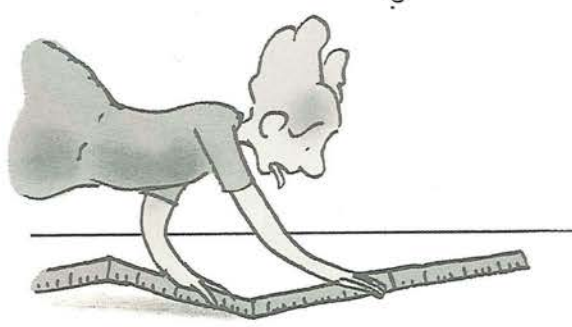
'Eerst meten,' zegt Susan.

'Hoe hoog is je kamer?'

Ze meet de hoogte van de muur.

'Twee meter vijftig.'

Maar je moet iets meer afknippen.'

bal
ballerij

kam
kammerij

ster
sterrij

ring
ringrij

ik teken
hij tekent
wij tekenen

ik fluister
zij fluistert
wij fluisteren

ik hinkel
hij hinkelt
zij hinkelen

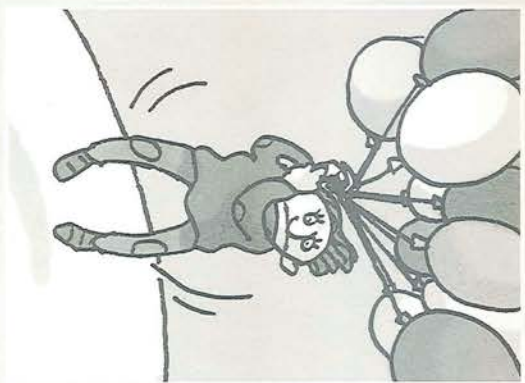
oefenen
wandelen
goochelen

rekent
luistert
struikelt

artiesten
gedichten
ballonnen
gordijnen

tekening
oefening
wandeling
vreemdeling

Het schoolfeest komt steeds dichterbij.
Alle kinderen hebben het druk.

'Ga je mee naar mijn huis?' vraagt Susan.

'Ik heb geen tijd,' zegt Mala.

'Ik moet oefenen.'

'Ga je mee voetballen?' vraagt Harrie aan Faisal.

'Geen tijd!' roept Faisal.

'Ik moet oefenen...'

De middag voor het feest wordt de gymzaal versierd.

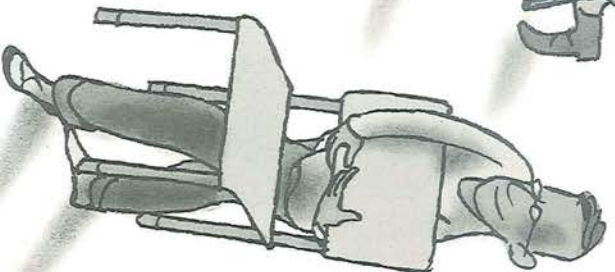
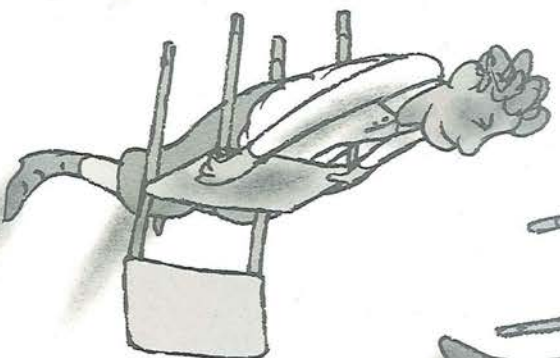
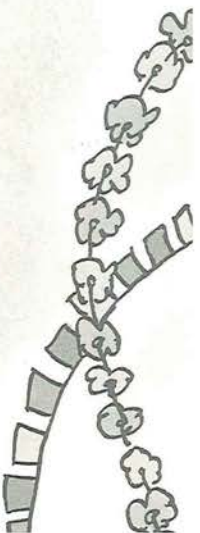
Overal hangen slingers en ballonnen.

Daarna worden alle stoelen uit de klassen gehaald.

Ze worden in lange rijen gezet.

Nu is alles klaar.

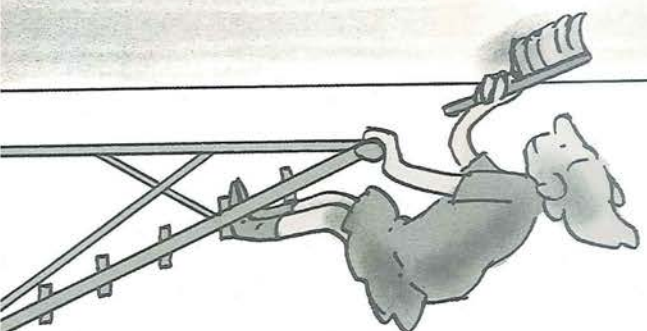
Het feest kan beginnen!

Mala rolt het behang uit.
Ze meet heel nauwkeurig.
'Zal ik knippen?' vraagt Susan.
'Goed,' zegt Mala.
'Dan smeert ik het plaksel er op.'

Susan knipt een stuk behang van de rol.
Mala roert in het emmerje met plaksel.
Net zo lang tot het plaksel mooi glad is.
Ze doopt de kwast in de emmer.
Daarna smeert ze het behang in.

Susan vouwt het stuk behang dubbel.
Ze klimt op de trap.
Ze plakt het behang mooi recht op de muur.
Ze pakt een borstel.
Daarmee borstelt ze stevig over het behang.
'Er mogen geen bobbeltjes in zitten.
Anders wordt je vader boos!'

Mala en Susan werken hard.

Mala smeert.

Susan behangt.

Het gaat geweldig.

Twee muren zijn al klaar.

De deur gaat open.

Mala's moeder komt binnen.

Ze zet twee glazen frisdrank in de vensterbank.

'Van behangen krijg je dorst!' zegt ze lachend.

Ze kijkt om zich heen.

'Het wordt heel mooi!

Nu krijg je een prachtige kamer, Mala.'

Ze klopt Susan op haar schouder.

'Jij bent een lieve vriendin.'

Faisal gaat naar meneer Vis.

'Ik ga goochelen op het feest.'

'Dat is fijn!' zegt meneer Vis.

'Ik zal je naam opschrijven.'

'Kun je goed goochelen?'

'Nee,' lacht Faisal.

'Ik heb het nog nooit gedaan.'

Meneer Vis lacht ook.

'Ga dan maar goed oefenen!'

Dennis en Harrie hebben ook iets bedacht.

Maar ze willen niets vertellen.

'Het is een verrassing,' zegt Harrie.

Hij kijkt naar Dennis.

Ze beginnen allebei te lachen.

Mala kijkt uit het raam.
Er is niemand op straat.
De lucht is grijs.
Het regent hard.
Op de straat liggen grote plassen.
Mala zucht.
Ze denkt aan haar land.
En aan het dorpje waar ze woonde.
Daar is het warm.
Daar schijnt elke dag de zon...

Opeens krijgt Mala een idee.
Ze gaat naar de zolder.
Ze zoekt in de kist met lappen stof.
Ze haalt er een prachtige lap uit.
Vuurrood met gouden sterreijes.
Mala slaat de lap om zich heen.
Ze begint te dansen.

Mala en Susan drinken hun glas leeg.
'Ik heb een verrassing,' zegt Mala's moeder.
'Wat dan?' vraagt Mala.
Haar moeder loopt naar beneden.
Ze komt terug met een grote lap stof.
Roze, met witte stipjes.
'Voor wie is dat, mam?' vraagt Mala.
'Voor jou,' zegt haar moeder.
'Gordijnen voor je kamer.'
'Dezelfde kleur als het behang!' roept Mala.
'Ben je er blij mee?' vraagt haar moeder.
'Heel blij!' lacht Mala.
'Wanneer zijn ze klaar?'
'Ik ga vanavond naaien,' zegt haar moeder.

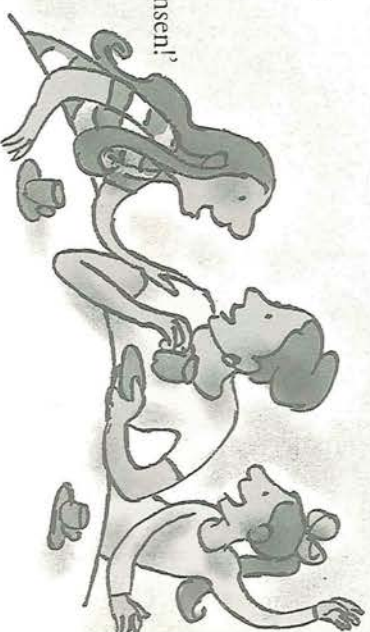

Susan en Mala gaan weer aan het werk.
Om vijf uur zijn ze klaar.
'Komen jullie kijken?' roept Mala naar beneden.

Haar vader loopt langs de muren.
Hij strijkt over het behang.
'Keurig! Bijna geen bobbels.'
'Helemaal geen bobbels!' roept Mala boos.
Haar vader lacht.
Hij doet een stap achteruit.
Maar hij vergeet het emmerijtje.
Het emmerijtje met plaksel.
Hij stapt er midden in.
Mala's moeder probeert niet te lachen.
Susan en Mala lachen wel.
Mala's vader kijkt naar zijn druipende sok.
Hij lacht niet.
Hij hinkt op één been naar de badkamer.

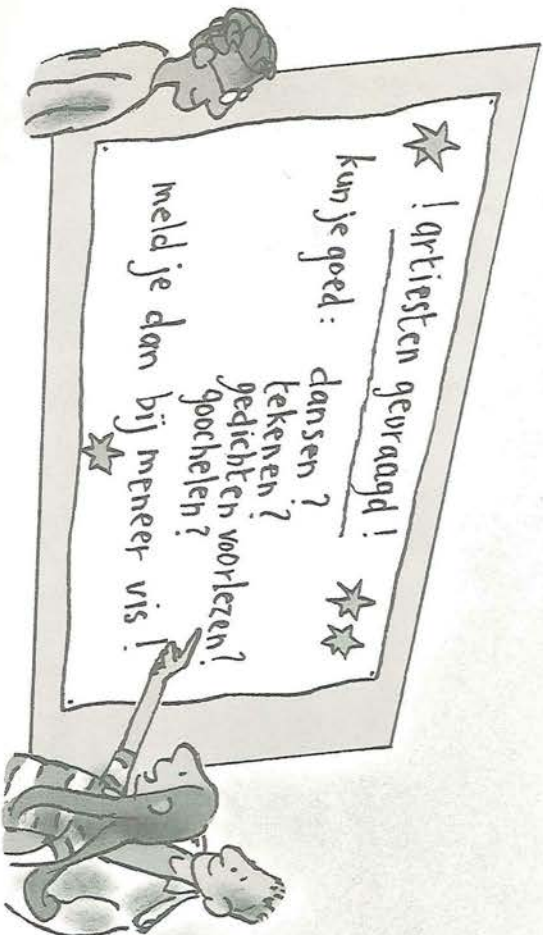

Thuis vertelt Mala over het schoolfeest.
'Dat is leuk,' zegt haar moeder.
'Mogen ouders er ook naartoe?'
'Ja,' zegt Mala.
'Alle ouders krijgen een brief.'
'Wat ga jij doen voor het feest?' vraagt haar zusje.
'Niks,' lacht Mala.
'Waarom niet?' zegt haar zusje.
'Je kunt heel mooi dansen.'
Mala schudt haar hoofd.
'Dat durf ik niet.'
'Er komen wel vierhonderd mensen!'
Mala gaat naar boven.
Ze zit graag in haar kamer.
Die ziet er nu heel gezellig uit.
Ze doet het licht aan.
Buiten wordt het al donker.

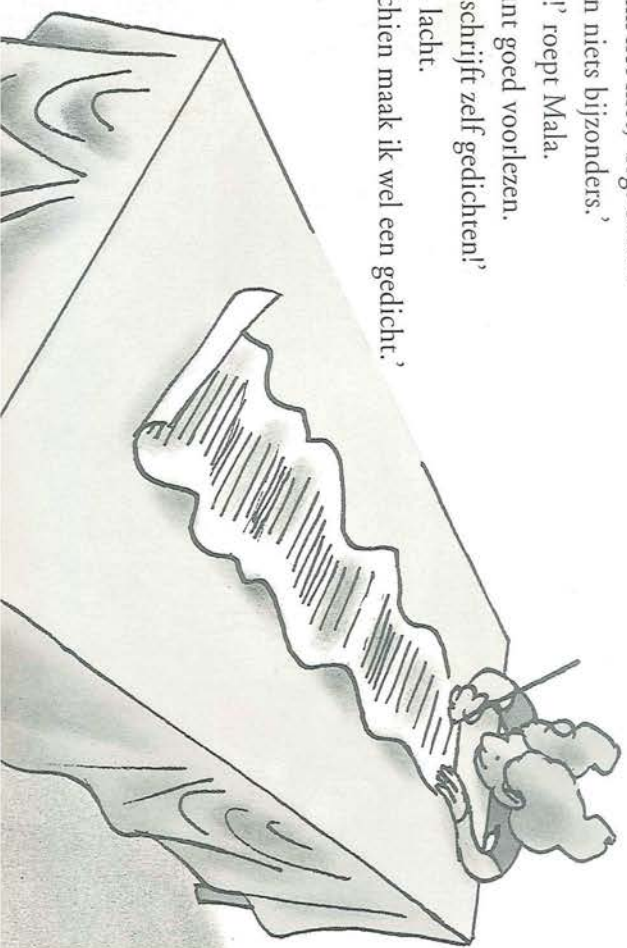

Artiesten gevraagd

De school bestaat tien jaar.
Daarom komt er een groot feest.
In de hal hangt een papier op het prikbord.

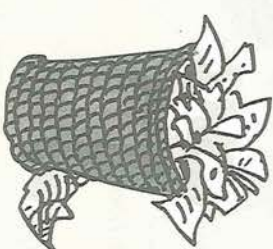
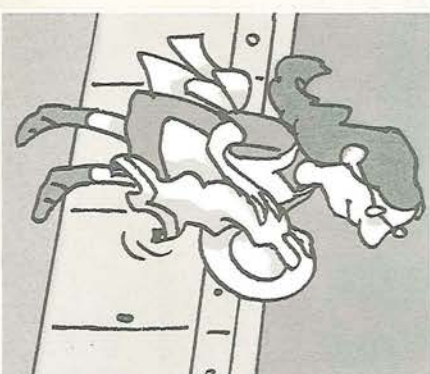

'Ga jij iets doen voor het feest?' vraagt Mala.
'Ik denk het niet,' zegt Susan.
'Ik kan niets bijzonders.'
'Jawel!' roept Mala.
'Jij kunt goed voorlezen.
En je schrijft zelf gedichten!'
Susan lacht.
'Misschien maak ik wel een gedicht.'

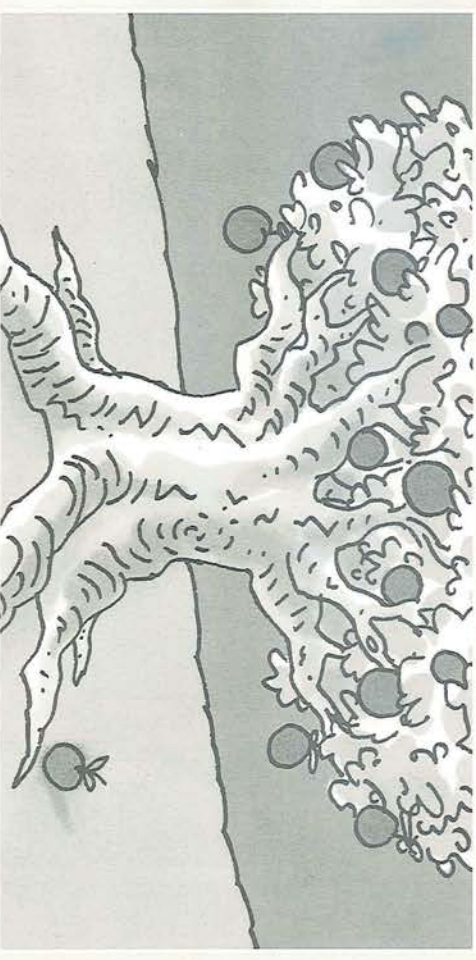
prachtig
prachtige
stevig
stevige
keurig
keurige

afknippen
afwassen
afdrogen
insmeren
inhalen
indrucken
opstaan
opeten
opschrijven

heel
hele
helemaal
alle
allebei
allemaal
ieder
iedere
iedereen

vensterbank
frisdrank
prullenbak
keukenkast
appelboom

Naar de kapper

Dennis is onder de douche geweest.
Nu kamt hij zijn natte haren.

'Je moet naar de kapper,' zegt zijn moeder.

'Je haar is veel te lang.'

'Je lijkt wel een meisje.'

Dennis schrikt.

Hij is trots op zijn haar.

'Ik wil niet naar de kapper.'

Lang haar is de mode!

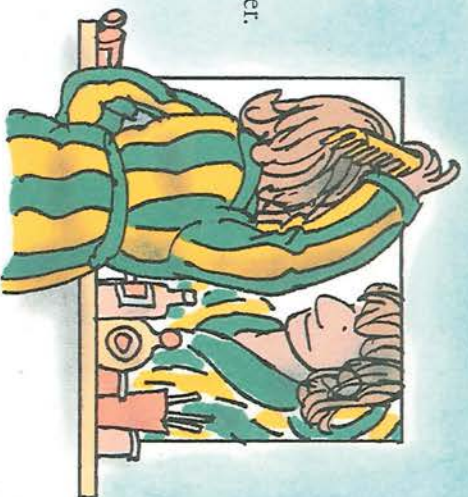
Zijn moeder schudt haar hoofd.

'Mode of niet.'

Morgen ga jij naar de kapper.

En nu ga je naar bed.

Het is al negen uur.'

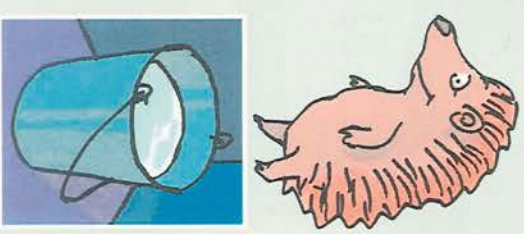
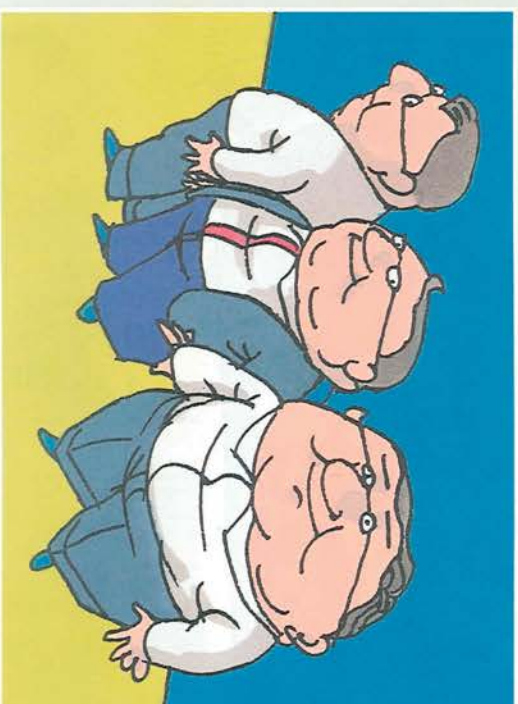

dik	lang	nieuw	kort
dikker	langer	nieuwer	kortter
dikste	langste	nieuwste	kortste

stekeltje
egeltje
bobbeltje
emmerijtje

haastig
gezellig
geweldig
nauwkeurig

lachend	druipend	volgend
lachende	druipende	volgende

avond	iemand	adem
vanavond	niemand	bezem
vanmiddag		stiekem

Dennis krijgt geld mee naar school.
Na schooltijd moet hij naar de kapper.
Op het plein kijkt iedereen naar hem.
'Ha, Dennis!' roept Harrie.
'Speel je voor bezem?'
'Nee,' zegt Dennis.
'Dit is de nieuwste mode!'

Om drie uur rent Dennis naar de kapper.
'Hoe moet het geknipt worden?' vraagt de kapper.
'Kort!' zegt Dennis.

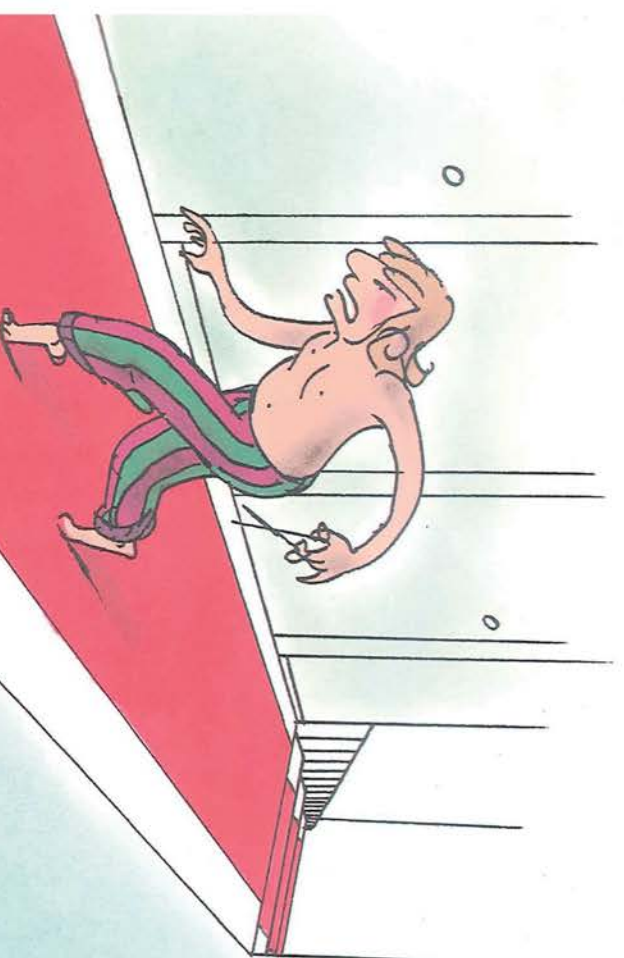
Thuis zit zijn moeder de krant te lezen.
Ze schrikt.
'Je hebt stekelijes!
Je lijkt wel een egeltje.'
Dennis lacht.
Hij geeft haar een kwartje.
'Heb je niet meer geld over?' vraagt zijn moeder.
'Nee,' zegt Dennis.
'Stekelijes zijn duur.'

Dennis is boos.

Hij rent de trap op.
'Slaap lekker!' roept zijn moeder.
Maar Dennis hoort haar niet.
Hij slaat de deur van zijn kamer dicht.
Ik ga niet! denkt hij.
De kapper knipt je haar altijd veel te kort.
Weet je wat?
Ik knip er zelf een stukje af.

Hij zoekt in zijn kast naar een schaar.
Er is alleen een nagelschaar.
Geeft niks, denkt Dennis.
Een schaar is een schaar.
Op zijn tenen loopt hij naar de badkamer.

In de badkamer denkt hij na.
Hoe moet je haren knippen?
De kapper begint altijd aan de achterkant.
Dennis pakt een pluk haar.
Hij haalt diep adem.
Hij doet zijn ogen dicht.
Dan begint hij te knippen...

Dennis voelt met zijn vingers.
Zo is het kort genoeg.
Nu de zijkanten.

De vloer ligt vol haren.
Maar het gaat niet helemaal goed.
Links is het korter dan rechts.
Dennis knipt opnieuw.
Maar nu is het rechts weer korter...

De volgende morgen komt Dennis de trap af.
Hij loopt de keuken in.
Zijn moeder dekt de tafel.
'Goedemorgen,' zegt ze.
'Heb je goed geslapen?'
Ze kijkt naar Dennis.
'Je haar!' schreeuwt ze.
'Wat heb je gedaan?'
'Geknipt,' zegt Dennis.
Zijn vader komt binnen.
Hij kijkt ook naar Dennis.
Hij zegt niets.
Dan begint hij te lachen.
'Wat... wat...'
Hij kan niet verder praten.
Zo hard lacht hij.
'Je lijkt wel een wc-borstel!'
'Nou zeg,' schreeuwt Dennis,
'Het moest toch geknipt worden?'

